

— Ди-и-хей!

— Ди-и-и-хей!

И се смѣятъ презглава.

Мирушка побутва Мирча:

— Страхъ ли те е, а?

Мирчо се възвива, стиска си жбитѣ и зива:

— Не ме е страхъ!

Диканята се отплѣсва малко въ страни. Мирчо и Мирушка политватъ. Мирушка извиква:

— Кажи имъ да спратъ!

Мирчо опъва поводитѣ, тегли назадъ и вика:

— Тпру! тпру! тпру!

А после се присмива на Мирушка:

— Нали не те е страхъ?

Мирушка се смѣе отъ нѣмай кжде и бѣбри:

— Не ме е страхъ, но ме достраше...

Червенко и Бѣлко търчатъ по-полека. Подъ копитата имъ кѣнти:

— Тапа тапа! тапа-тапа! тапа-тапа!

А диканята се хлѣзга леко по тежкитѣ житни класове и остритѣ ѣ кремъци неспирно шиткатъ: ш-ш-ш шт!...

II.

Близу до стожера се присрѣшатъ въ класовѣтъ щурецѣтъ и калинката. Щурецѣтъ си подава едното око навънъ. По туй време диканята изфучава край него. Щурецѣтъ се сгушва и си мисли:

— Ей, че силенъ вѣтъръ вѣе!...

Калинката не е съгласна:

— Тебъ все вѣтъръ ти се чува!

Щурецѣтъ прибира мекитѣ си крила, клати глава и се сърди:

— Азъ имамъ крила, пъкъ ти имашъ намѣсто крила — черупки. Подай си, де, подай си главата малко навънъ...

Калинката знае, колко му е сърденето на щуреца и се позасмива:

— Хайде, и двамата наедно.

Щурецѣтъ си бръсва съ кракъ окото, сгушва се изъ класовѣтъ и казва: